

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **M. T.**, bývajúcí v T., zastúpený JUDr. A. S., advokátkou v T., proti žalovanému : **W.**, o **zaplatenie 9 487,73 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45 C 288/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. augusta 2012 sp. zn. 2 Co 159/2011

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 245,15 €, do troch dní na účet JUDr. A. S., advokátky v T..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 18. októbra 2010 č. k. 45 C 288/2009-152 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7 791 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne odo dňa 3.8.2006 do zaplataenia ako aj trovy konania 3 620,46 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 7 791 € odo dňa 8.7.2006 do 2.8.2006 návrh zamietol. V časti zaplataenia 1 696,73 € konanie zastavil.

Vykonaným dokazovaním mal prvostupňový súd preukázané, že dňa 8. apríla 2006 o 16.00 hod došlo na T. k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla žalobcu. Vinníkom tejto dopravnej nehody bol vodič V. P., jazdiaci na motorovom vozidle M., EČV: M.. Škoda na motorovom vozidle žalobcu teda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktorého vlastníkom bol poisteným žalovaného. Na základe uvedenej poisťnej udalosti tak žalovanému ako aj poisťovateľovi vznikla povinnosť uhradiť vzniknutú škodu a žalobcovi vzniklo právo uplatniť si nárok na náhradu škody priamo voči žalovanému. Žalovaný nárok žalobcu na náhradu škody neuznal a škodu odmietol uhradiť. Podľa

žalovaného škody vzniknuté na motorovom vozidle žalobcu nevznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, rovnako tak spochybnil samotný vznik dopravnej nehody. Skutočnosť, že ku škodovej udalosti – dopravnej nehode skutočne došlo považuje za dostatočne preukázanú, najmä záznamom polície o tejto dopravnej nehode. Z tohto záznamu zároveň vyplýva, že nehoda bola zavinená vodičom V. P.. Existencia príčinnej súvislosti medzi škodou vzniknutou na vozidle spochybňoval žalovaný najmä na základe výsledkov expertízy vykonanej spoločnosťou S., v ktorej je uvedené, že charakter a rozsah poškodení vozidiel M., EČV: T. a M., EČV: M. nezodpovedá priebehu nehody tak, ako je to uvedené v predloženej spisovom materiály. Žalobca naopak na preukázanie existencie uvedenej príčinnej súvislosti predložil súdu odborné vyjadrenie, ktoré bolo vypracované súdnym znalcom I.I. B., ktorý v závere svojho odborného vyjadrenia označil poškodenie vozidiel za prijateľné vzhľadom na popísaný priebeh dopravnej nehody. V expertíze vypracovanej spoločnosťou S. I. O., ktorý túto expertízu vypracoval ako dôvod pre záver, že vzájomné poškodenie vozidiel nezodpovedá deklarovanej priebehu nehody uviedol iba skutočnosť, že „vzhľadom na rozsah a charakter trecích stôp na vozidle M. nie sú na vozidle M. zodpovedajúce stopy trenia“. I. O. v expertíze taktiež uviedol, že samotný charakter poškodenia vozidla M. nezodpovedá charakteru zrážky vozidiel s prihliadnutím na deklarované smery vozidiel pred a po zrážke, pričom poukázal na skutočnosť, že na vozidle M. sa nenachádzajú stopy po laku z vozidla M.. K uvedeným záverom dospel I. O. iba na základe preštudovania písomných záznamov o dopravnej nehode, fotodokumentácie dopravnej nehody a fotodokumentácie z miesta nehody, avšak vôbec neuviedol, akým spôsobom tieto podklady vyhodnotil a ani na základe akých zistení k svojim záverom dospel, resp. tieto nekonkretizoval. V uvedenej expertíze napr. vôbec neuviedol, ako dospel k záveru, že poškodenia motorových vozidiel M. a M. spolu vzájomne nekorešponujú (nevedel napr. v akej výške sa stopy na jednotlivých vozidlách nachádzali, aké poškodenia by sa na vozidle mali vyskytovať). Z obsahu uvedenej expertízy je zrejmé, že I. O. pri jej vypracovaní nevykonala analýzu priebehu dopravnej nehody a k svojim záverom dospel iba na základe štúdia predloženej dokumentácie. Znalec I. B. naproti tomu vo svojom odbornom vyjadrení uviedol, že k svojmu záveru dospel na základe analýzy priebehu nehody vykonanej pomocou počítačového programu Virtual Crach 2.2. Výsledok tejto analýzy ako aj vstupné hodnoty zadané pri jej vypracovaní pripojil k svojmu odbornému vyjadreniu. Znalec I. B. tak postupoval štandardným spôsobom, ktorý je pri vykonávaní znaleckého dokazovania bežný a je súdu z jeho rozhodovacej činnosti známy. Žalovaný navyše v konaní vôbec nekonkretizoval svoje výhrady voči záverom znaleckého posudku a odborného

vyjadrenia. Výšku nákladov na opravu motorového vozidla značky M. preukázal žalobca znaleckým posudkom č. X., ktorý bol vypracovaný súdnym znalcom I. D.. Súdny znalec v tomto posudku ustanovil výšku škody, ktorá v dôsledku dopravnej nehody na motorovom vozidle žalobcu vznikla v sume 7 791 €.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 1. augusta 2012 č. k. 2 Co 159/2011-201 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa v odôvodnení jeho rozsudku, ktorý pri posudzovaní nároku uplatneného žalobcom vychádzal z listinných dôkazov a to predovšetkým znaleckého posudku vypracovaného na základe objednávky žalobcu, súdnym znalcom I. D. (číslo posudku X.), ktorý určil rozsah a výšku škody spôsobenej v dôsledku dopravnej nehody na motorovom vozidle žalobcu a zároveň z odborného vyjadrenia súdneho znalca I. a B. č. X., ktorého úlohou bolo vykonať analýzu priebehu dopravnej nehody so zameraním na skutočnosť, či k dopravnej nehode došlo spôsobom uvádzaným účastníkmi dopravnej nehody a či poškodenie vozidiel deklarovaneému priebehu dopravnej nehody aj zodpovedá. Nestotožnil sa s námietkami žalovaného, že bolo povinnosťou prvostupňového súdu za účelom riadneho objasnenia skutkového stavu veci nariadiť znalecké dokazovanie, keďže žalovaný svojím podaním zo dňa 30.10.2009 oznámil súdu otázky, ktoré súdny znalec v odbornom vyjadrení aj zodpovedal, a preto správne súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní aj z daného odborného vyjadrenia vychádzal.

Uviedol, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie v napadnutej časti zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, teda správne aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka a rozhodol vecne správne. Preto sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. aj v celom rozsahu poukazuje, s týmto sa plne stotožňuje a tento rozsudok, ktorý je v napadnutej časti vecne správny, potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odôvodnil ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Má za to, že pochybením súdu, ktorý pri rozhodovaní neprihliadal na ním navrhované dôkazy (ustanovenie znalca) a to aj napriek tomu, že vykonanie takéhoto dôkazu mu zákon aj bez jeho navrhnutia účastníkom konania výslovne v ustanovení § 127 ods. 1 O.s.p. ukladá, sa mu odňala možnosť konať pred súdom a došlo tak k porušeniu jeho práv. Navrhol, aby dovolací súd uznesením zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako i rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania v sume 261,75 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa dovolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. V preskúmvanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý podľa týchto ustanovení nemožno napadnúť dovolaním; prípustnosť dovolania podaného žalovaným preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V danom prípade by prípustnosť dovolania prichádzala do úvahy iba ak v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237. Vzhľadom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či došlo k vade takej povahy. Podľa ustanovenia § 237 je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ak v konaní došlo k niektorej z týchto väd, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný; prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je záver dovolacieho súdu (do výlučnej právomoci ktorého patrí otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania – vid' tiež napr. II. ÚS 418/2012, IV. ÚS 238/07, I. ÚS 159/2013), že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolateľ namieta, že v konaní mu bola postupom súdov odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.). Pod odňatím možností pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ za odňatie možnosti konať pred súdom považuje nevykonanie ním navrhnutých dôkazov súdom prvého stupňa a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, čo podľa jeho názoru viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd

v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993), výlučne ktorá by v danom prípade mohla založiť prípustnosť dovolania podaného žalovaným. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky ním navrhované dôkazy alebo nevykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm.f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalovaným navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Žalovaný v dovolaní ďalej namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm.a/ až c/ O.s.p.).

Dovolateľ poukázal na súvislosť ním namietanej vady podľa § 237 písm.f/ O.s.p. s nesprávnym právnym posúdením veci. Ustanovenie § 237 písm.f/ O.s.p. ale dáva možnosť konať pred súdom do súvislosti iba s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením nemôže byť účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, lebo právnym posúdením sa mu neznemožní realizácia jeho procesných práv. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (R 54/2012).

Dovolací súd poznamenáva, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré spočíva na názore, že nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci, nie sú vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., je Ústavným súdom Slovenskej republiky

považované za rozhodnutie, ktoré spĺňa podmienky ústavne konformného výkladu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vymedzujúcich podmienky prípustnosti dovolania (viď IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 141/2011, II. ÚS 418/2012, IV. ÚS 481/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval už v konaní na súde nižšieho stupňa), za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol žalobcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného [§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 237,34 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t. j. 7,81 €)] predstavuje spolu 245,15 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová